

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 38T/72/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718010480
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Belašičová
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2020:1718010480.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Pezinok, samosudcom JUDr. Miroslavou Belašičovou, v trestnej veci obžalovaného U. O. , pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ a c/ Tr. zák. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.6.2020 v Pezinku, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

U. O., D. XX.XX.XXXX S. N., N. R. XXX/XX, O.

s a u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

v mieste svojho bydliska a všade tam, kde sa zdržiaval v období od mesiaca máj 2018 do mesiaca jún 2020 vrátane si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére - L.M., nar. XX.XX.XXXX, napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplýva zo zákona o rodine a taktiež mu bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Pezinok, č. k. 12P/448/2010-30 zo dňa 28.04.2011 právoplatného dňa 09.06.2011, v sume 150,- €, ktorú je povinný zasielať k rukám matky O. M., D.. XX.XX.XXXX, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 01.05.2011, čím mu tak vznikol dlh v celkovej sume 3.540 eur, nakoľko časť z dlžnej sumy uhradil dňa 17.9.2018 - 40 eur, 18.10.2018 - 20 eur, 16.2.2019 - 150 eur, 14.5.2019 - 150 eur, a hoci bol v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený Trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/20/2018 zo dňa 09.04.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.05.2018

teda

úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného, čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, odsek 3 písmeno b/ a c/ Tr. zák.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. e) Tr. zák. súd obžalovanému ukladá povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné vo výške 3.540 eur k rukám oprávnenej O. M., D.. XX.XX.XXXX, H. N. A. X,

O. a súčasne súd obžalovanému ukladá povinnosť v skúšobnej dobe riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére L.M. nar. XX.XX.XXXX

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Pezinok podal na Okresný súd Pezinok dňa 27.11.2018 pod sp. zn. Pv 582/18/1107 obžalobu na obvineného U. O. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v mieste svojho bydliska a všade tam, kde sa zdržiaval v období od mesiaca máj 2018 do novembra 2018 si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére - L.M., nar. XX.XX.XXXX, napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplýva zo zákona o rodine a taktiež mu bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Pezinok, č. k. 12P/448/2010-30 zo dňa 28.04.2011 právoplatného dňa 09.06.2011, v sume 150,- €, ktorú je povinný zasielať k rukám matky O. M., D.. XX.XX.XXXX, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 01.05.2011, čím mu tak vznikol dlh v celkovej sume 1.010 eur, po odpočítaní zaplatenej sumy 40 eur v mesiaci september 2018, hoci bol v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený Trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/20/2018 zo dňa 09.04.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.05.2018

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie na deň 27.1.2020, na ktorom vypočul obžalovaného a svedkyňu - oprávnenú O. M., t.j. osobu do ktorej rúk mal obžalovaný platiť výživné. Súd zisťoval osobné pomery obžalovaného ktorý uviedol, že momentálne žije s druhou priateľkou, s ktorou má syna a s týmto ostal doma, na materskú však nešiel, pretože s tým partnerka nesúhlasila. S priateľkou žijú v dome kde je tretinový vlastník (v čase výsluchu na domácnosť neprispieval), má staré auto, obžalovaný sa stará aj o matku, ktorá má psychické ochorenie, aktuálne má vybavenú prácu na živnosť, je vyučený elektrikár. Pred samosudcom vypovedal, že platiť výživné nemá z čoho, s dcérou nie je v kontakte. Ako obžalovaný uviedol na otázku samosudcu, aktuálne nie je vidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, vysvetlil, že je stále doma so synom, jeho aktuálna priateľka má depresie, berie lieky na spanie a tak sa o syna stará on. Svedkyňa O. M. prisvedčila výpovedi obžalovaného, že tento momentálne nič neuhrádza, pričom zároveň uviedla, že dcéra má všetko zabezpečené, i keď nechodia na výlety či dovolenky. Pretože obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že by bol schopný uhradiť zameškané výživné do troch - štyroch mesiacov, súd s poukazom na možnú aplikáciu § 86 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. pojednávanie odročil na dátum 6.4.2020. Pretože toto bolo odročené pre epidemiologickú situáciu v Slovenskej republike, súd vo veci nariadil ďalšie hlavné pojednávanie na deň 29.6.2020.

Predmetné pojednávanie súd vykonal bez prítomnosti obžalovaného s poukazom na splnenie podmienok podľa § 252 ods. 2 Tr. por.: i/ obžaloba bola obžalovanému riadne doručená, ako preukazuje doručka založená v súdnom spise na č.l. 82; ii/ obžalovaný bol na hlavné pojednávanie riadne a včas predvolaný, ako preukazuje doručka založená v súdnom spise na č.l. 131; iii/ súd sa oboznámil s vyšetrovacím spisom, z ktorého nezistil nedostatky vo vzťahu k § 252 ods. 2 písm. b/ Tr. por.; iv/ v predvolaní na hlavné pojednávanie bol obžalovaný na možnosť vykonať hlavné pojednávanie bez jeho prítomnosti upozornený (č.l. 132 súdneho spisu). Súd s poukazom na neprítomnosť obžalovaného na hlavnom pojednávaní konštatuje, že s poukazom na charakter konania, výpoveď poškodenej a dostatok listinných dôkazov vo vyšetrovacom spise mal za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez jeho prítomnosti. Tiež považuje za potrebné podotknúť, že byť prítomným na hlavnom pojednávaní je najmä právom a nie povinnosťou obžalovaného, tento má právo obhajovať sa ako uzná za vhodné a teda ak sa sám rozhodne nedostaviť sa na hlavné pojednávanie napriek tomu, že bol riadne poučený o možnosti konania hlavného pojednávania aj bez jeho prítomnosti, musí byť uzrozumený i s tým, že možno bez jeho prítomnosti o jeho trestnej veci aj rozhodnúť.

Na hlavnom pojednávaní konaní dňa 29.6.2020 súd na základe dôkazov vykonaných podľa § 269 Tr. por. ustálil výšku dlžného výživného na sumu 3.540 eur. Z rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 12P/448/2010 - 30 zo dňa 28.4.2011 vyplynulo, že obžalovaný je povinný počnúc mesiacom máj 2011 prispievať na výživu maloletej L.M. zverenej do osobnej starostlivosti svedkyne O. M. sumou 150 eur, a to vždy do 15- dňa v mesiaci vopred. Podľa tabuľky o úhradách výživného predloženej svedkyňou obžalovaný od mája 2018 uhrádzal výživné nasledovne: v septembri 2018 sumu 40 eur, v októbri 2018 sumu 20 eur, vo februári 2019 a v máji 2019 sumu 150 eur (úhrady boli preukázané aj oboznámením sa

s poštovými poukázkami č.l. 118 a 119 súdneho spisu), t.j. za celé posudzované obdobie (t.j. od mája do 2018 do júna 2020, súd ex offo upravil skutkovú vetu obžaloby) obžalovaný namiesto sumy 3.900 eur (150 - suma výživného krát 26 - počet mesiacov) uhradil len 360 eur, t.j. za posudzované obdobie dlžné výživné predstavuje sumu 3.540 eur. Obžalovaný skutočnosť, že nehradí výživné žiadnym spôsobom nenamietal.

Súd tiež vykonal dokazovanie vo vzťahu k osobe obžalovaného. Z odpisu registra trestov samosudca zistil, že obžalovaný bol 3x trestne stíhaný, pričom vo vzťahu k odsúdeniam v konaniach vedených pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 5T/32/2006 a pred Okresným súdom Pezinok sp. zn. 1T/31/2017 sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil. Súd tiež z odpisu registra trestov zistil, že obžalovaný bol dňa 8.5.2018 právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/20/2018 za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., čo zakladá kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu zanedbania povinnej výživy tak ako bolo uvedené v obžalobe. Z lustrácie v Sociálnej poisťovni súd zistil, že obžalovaný v súčasnosti nie je nikde zamestnaný, bol zamestnaný od 18.9.2017 do 24.10.2018 v spoločnosti Novoplasta s.r.o. s vymeriavacím základom od mája 2018 (t.j. od posudzovaného obdobia) 0 eur. V období od januára 2018 až do apríla 2018 mal pritom obžalovaný vymeriavací základ od 357,60 eur do 1.043,88 eur.

Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 ods. 12 Tr. por., pričom vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania dospel k záveru, že obžalovaný je vinný z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa obžaloby, pričom súd len doplnil právnu kvalifikáciu o § 207 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., pretože obžalovaný páchal tento trestný čin závažnejším spôsobom konania, a to po dlhší čas, pretože si svoju vyživovaciu povinnosť neplnil viac než tri mesiace v posudzovanom období dlhšom než dva roky, ako vyžaduje základná skutková podstata tohto prečinu. Samosudca pred vyhlásením rozsudku vo veci samej neaplikoval § 284 ods. 2 Tr. por., pretože skutok bol v obžalobe posudzovaný podľa toho istého (a teda rovnako prísneho) ustanovenia § 207 ods. písm. c/ 3 Tr. zák., pretože obžalovaný bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od dokonania trestného činu podľa obžaloby (t.j. júl 2018) už odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/20/2018 zo dňa 8.5.2018

V trestnom konaní bolo bezpochyby preukázané, čo nenamietala ani jedna z procesných strán, že obžalovaný je otcom maloletej L.M. na základe rozsudku poručenského súdu bol v rozhodnom období povinný prispievať na jej výživu mesačne sumou 150 eur, pričom toto rozhodnutie je len deklaráciou jeho existujúcej zákonnej vyživovacej povinnosti podľa § 62 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine. Takisto nebolo v trestnom konaní spochybnené, že by si obžalovaný svoju vyživovaciu povinnosť neplnil, sám priznal, že nevie ako má postupovať ďalej, že na plnenie vyživovacej povinnosti nemá finančné prostriedky s poukazom na jeho aktuálne osobné a rodinné pomery. Takisto nebola v trestnom konaní sporná výška dlžného výživného (3.540 eur), súd aj napriek neprítomnosti obžalovaného na hlavnom pojednávaní na ktorom bol vyhlásený rozsudok nenadobudol žiadne rozumné pochybnosti ohľadom aktuálnej výšky dlžného výživného, i keď bola táto ustálená len na základe dôkazov predložených zo strany svedkyne O. M.. Súd aj s poukazom na predchádzajúci výsluch obžalovaného ktorý potvrdil že výživné aktuálne vôbec neuhrádza dospel k záveru, že dlžná výška výživného za posudzované obdobie bola spoľahlivo zistená výsluchom svedkyne O. M. a vykonaním listinných dôkazov.

Z vykonaného dokazovania súd preto ustálil, že obžalovaný naplnil znaky objektívnej stránky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ a c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., pretože si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť, či spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a to aj napriek tomu, že už bol v minulosti (v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch) právoplatne odsúdený pre spáchanie trestného činu zanedbania povinnej výživy.

Pokiaľ sa jedná o subjektívnu stránku konania (resp. omisívneho konania) obžalovaného, tak súd vyhodnocoval, či obžalovaný následok predpokladaný Tr. zák. (t.j. nehradenie výživného) aj zaviniť, prípadne či následok vznikol nezávisle od vôle obžalovaného z objektívnych príčin. Jednoducho povedané, úlohou súdu bolo zistiť, či obžalovaný nehradil výživné z dôvodu, že ho hradiť nechcel alebo z dôvodu, že ho hradiť objektívne nemohol. V tomto smere z výpovede obžalovaného vyplynulo, že si je vedomý nehradenia výživného pričom je toho názoru, že na výživné jednoducho nemá finančné

prostriedky čo odôvodňoval tým, že s novou partnerkou má ďalšie dieťa a o toto sa celý čas stará, pretože jeho partnerka trpí depresiou. Zároveň z jeho odpovede vyplynulo, že príspevok na materské či rodičovské na druhé dieťa nepoberá z dôvodu, že jeho partnerka nesúhlasila aby šiel na materskú. Ďalej z výpovede obžalovaného vyplynulo, že tento sa snaží začať podnikat', pričom na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, čo vyplýva aj z lustrácie súdu v Sociálnej poisťovni. Z tejto tiež vyplynulo, že obžalovaný bol aj zamestnaný, aktuálne však zamestnaný nie je a snaží sa podnikat' ako elektrikár, v čom je aj vyučený, dávku v nezamestnanosti nepoberá. Pretože sa však obžalovaný nedostavil na ďalšie pojednávanie, súd nemal možnosť zistiť, či sa obžalovanému ako živnostníkovi darí alebo nie. V každom prípade neprítomnosť obžalovaného na hlavnom pojednávaní bola jeho voľba, najmä ak súd prihliada na jeho vyhlásenie na predchádzajúcom pojednávaní konanom dňa 27.1.2020, kde obžalovaný uviedol, že by dlžné výživné možno vedel uhradiť do 3-4 mesiacov. Uvedené sa však neudialo ani do vyhlásenia rozsudku (t.j. viac než 5 mesiacov od pojednávania konaného dňa 27.1.2020), obžalovaný dokonca za celý rok 2020 neuhradil čo i len zanedbateľnú časť dlžného či bežného výživného, neuhradil vôbec nič.

Z uvedeného je podľa názoru súdu jasný postoj obžalovaného k celej veci - obžalovaný aj napriek tomu, že už bol dvakrát trestne stíhaný a odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy (ako vyplynulo z odpisu z registra trestov, a to v konaniach vedených pred Okresným súdom Pezínok sp. zn. 1T/31/2017 a 1T/20/2018) a teda sú mu dobre známe následky neplatenia výživného, toto voči maloletej L.M. neuhrádza i napriek tomu, že je v produktívnom veku (37 rokov), zdravý a vyučený elektrikár (ako uviedol sám na hlavnom pojednávaní) a teda mu objektívne nič nebráni tomu, aby v rámci svojich možností dosahoval taký príjem, aby si mohol plniť svoju zákonnú výživovaciu povinnosť. Dôvody uvádzané obžalovaným na hlavnom pojednávaní neobstoja, pretože keď sa obžalovaný rozhodol zostať doma s druhým dieťaťom a starať sa o neho, mal si s poukazom na to, že je otcom i ďalšieho dieťaťa, zabezpečiť iný príjem do domácnosti - súd len podotýka, že obžalovaný skutočnosť, že bol doma s druhým dieťaťom ani dostatočne nepreukázal, jeho výpoveď ostala nepresvedčivá, pretože, ako uviedol i sám, na materskej či rodičovskej dovolenke oficiálne nebol a teda príjmy s tým súvisiace poberala jeho aktuálna partnerka. I z tohto dôvodu je nepochopiteľné, ako obžalovaný nemohol byť zároveň minimálne evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, keď podľa jeho slov zostal bez príjmu doma s dieťaťom. Je nutné si tiež uvedomiť, že zákon o rodine vyžaduje od povinných subjektov podrobiť rozhodovacie procesy vo svojom živote práve ich zákonnej výživovacej povinnosti, aby títo boli schopní v rámci svojich možností v každom období svojho života uhrádzať výživné na ich maloleté deti, ak tomu nebránia objektívne okolnosti. Súd však žiadne takého objektívne okolnosti u obžalovaného nenašiel - tento aj napriek tomu, že dobre vedel, že dlhodobo riadne a včas neplní svoju výživovaciu povinnosť (za čo bol už v minulosti 2x odsúdený) svoj život tejto povinnosti neprispôbil, naopak, neurobil nič, čím by mohol zlepšiť svoju situáciu a riadne uhrádzať výživné i napriek tomu, že disponuje všetkými predpokladmi (zdravie, remeslo, produktívny vek). Rozhodnutie obžalovaného, že sa stane druhýkrát otcom, podľa názoru súdu nemôže žiadnym spôsobom ohrozovať schopnosť plniť výživné na prvé dieťa, i toto rozhodnutie má byť vyhodnocované vo vzťahu k jeho už existujúcim zákonným povinnostiam podľa zákona o rodine. Podľa názoru súdu vykonané dokazovanie k osobe obžalovaného preukázalo, že tento sa vyhýba trvalým pracovným pomerom ako aj prípadným zamestnaneckým ponukám úradu práce. To, že obžalovaný vystupuje ako nemajetný človek nemožno vykladať v neprospech oprávnenej osoby, v tomto prípade svedkyne O. M.. Obžalovaný mal urobiť všetko preto, aby výživné hradil riadne mohol, t.j. mal sa zamestnať alebo vykonávať živnosť a tak ak dlhodobo nevenoval otázke spôsobu dosiahnutia príjmu náležitú pozornosť, celkom zjavne vedel, že tak ohrozí aj plnenie výživovacej povinnosti voči maloletej L.M.

Z hľadiska subjektívnej stránky je preto nutné zavinenie obžalovaného vo vzťahu k spôsobenému následku kvalifikovať ako priamy úmysel podľa § 15 písm. a/ Tr. zák. Obžalovaný veľmi dobre vedel, že má výživovaciu povinnosť voči maloletej L.M., tiež vedel, že oprávnenej osobe (svedkyňi O. M.) nehradí výživné a taktiež vedel, že mu nič nebránilo legálnou cestou zaobstarat' si prostriedky, z ktorých by bolo možné reálne poskytovať mesačné úhrady výživného v súdom stanovenej výške. Obžalovaný teda nehradil výživné nie z dôvodu, že tak nemohol, ale z dôvodu, že tak nechcel, zjavne teda nehradil výživné úmyselne, keď všetky svoje rodičovské povinnosti (podľa jeho výpovede) upriamil na druhorodené dieťa.

Súd po uvedených zisteniach uznal obžalovaného vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ a c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák.

a následne v zmysle § 122 ods. 13 Tr. zák. upravil skutkovú vetu tak, že obžalovaný nehradil výživné až do konca júna 2020 s tým, že súd upravil (ustálil aj sumu dlžného výživného) na sumu 3.540 eur.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd postupoval v súlade s jeho účelom vymedzeným v § 34 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého trest ako vyjadrenie morálneho odsúdenia má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchaním ďalšej trestnej činnosti obžalovaným, tiež vytvoriť podmienky na jeho výchovu, aby viedol riadny život a v neposlednom rade súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Podľa § 34 ods. 4 Tr. por. súd tiež obligatórne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce a prirážajúce okolnosti, vo vzťahu k prirážajúcim okolnostiam súd len uvádza, že i keď bol obžalovaný v minulosti už 3 x odsúdený, na odsúdenia v konaniach vedených pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 5T/32/2006 a pred Okresným súdom Pezinok sp. zn. 1T/31/2017 s poukazom na § 50 ods. 7 Tr. zák. neprihliadal, pretože v týchto sa obžalovaný v dobe podmieneného odsúdenia osvedčil a tiež s poukazom na § 38 ods. 1 Tr. zák. neprihliadal na odsúdenie v konaní sp. zn. 1T/20/2018 vedenom pred Okresným súdom Pezinok.

Súd s poukazom na osobitý charakter trestnej činnosti, keď pri ukladaní trestu primárne pred ostatnými okolnosťami prihliadal na záujem nepľnoletého dieťaťa, ako najvhodnejší druh trestu u obžalovaného zvolil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a s povinnosťou v skúšobnej dobe uhradiť zameškané i uhrádzať bežné výživné a to z dôvodu, že pri tomto trestne je možné odstrániť nepriaznivý následok trestného činu formou motivácie obžalovaného riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť pod hrozbou nariadenia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Súd s poukazom na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného a jeho laxný prístup k zákonnej vyživovacej povinnosti mu uložil v skúšobnej dobe aj povinnosť uhrádzať riadne bežné výživné, čo znamená, že v prípade že tento počas skúšobnej doby neuhradí čo i len jednu splátku bežného výživného, dá tým príčinu na nariadenie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Podľa názoru súdu je pritom stanovenie skúšobnej doby na dva roky primerané i s poukazom na výšku dlžného výživného (keď obžalovaný je povinný okrem bežného výživného uhrádzať, aspoň postupne, aj zameškané výživné) ale i s poukazom na doterajšiu nedisciplinovanosť obžalovaného, ktorého plnenie povinnosti hradiť výživné je nutné i s poukazom na záujem dieťaťa podrobiť kontrole počas minimálne dvoch rokov. Trest odňatia slobody súd uložil na dolnej hranici trestnej sadzby, pretože obžalovaný dosiaľ ešte neabsolvoval výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody a v prípade že by bol tento následkom neplnenia si povinností nariadený, jeho výmera je primeraná i s ohľadom na skutočnosť, že súd v intenciách § 38 ods. 2 Tr. zák. nemohol prihliadať na jeho predchádzajúce odsúdenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže obžalovaný a prokurátor podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Pezinok, o ktorom bude rozhodovať Krajský súd v Bratislave.

V rovnakej lehote s obžalovaným môžu podať odvolanie v jeho prospech aj príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Obžalovaný nemôže podať odvolanie proti výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.